

лимо е някога да бъде освободен със сила. Непристъпен и страхотен е замъка на Жехан. Единствен изход остава само папата. Пиши му, пиши му няколко пъти. Нека той настоя пред българския цар, нека го сплаши дори. Може би, Жехан ще го послуша. От Бенедикт научих, че ромеите изгонили Рение от Филипопол... "

- Какво? - каза Калоян. - Чети по-бавно и по-внимателно...

"... от Филипопол. Гнусен народ са тия ромеи. Аз много се съмнявам, дали те ще удържат на съюза си с българите докрай. А Бонифаций още ли се ^{влягее} ~~държа~~ в Солун? Кой замести покойния дож при венецианците?... "

- Друго нищо ли не пише за Филиповград? - попита царят очуден.

Писецът подири с взор по целия лист. Поклати глава. След това очите му се заковаха към края на писмото. Той бавно побледня и ръцете му почнаха да треперят.

- Какво има? - попита Калоян. - Чети!

Но писецът го изгледа ужасен и не отвърна.

- Чети! - заповида още веднаж строго царят.

Писецът зачете със скован от страх глас.

"... И така, драги братко, ще очаквам твоя отговор. Този път всичко мина лесно, защото царицата, жената на Жехан, ми помогна. Тя позволи на монаха да се срещне с мен без чужди свидетели. Но ~~ето не-подробно~~ как стана това. Първият път при мене влезе монахът сам, защото това беше ~~самата~~ самата царица. Облечена в неговите дрехи. След това, когато отец Бенедикт поискал от страхата да се срещне отново с мен, войскарите го пуснали пак сам, без свидетели. Той ~~сложи~~ ми предложи да се облека в неговите дрехи и да избягам. А той да остане на моето място. ^{Илиян пък купени мори се тичахат} Дълго се борих и колебах. Но знаех колко ще бъде жестоко отмъщението на царя към монаха и отказвах. Освен това, работата не беше ~~и~~ много сигурна. Защото, не е чудно,